

Trên mặt tờ báo đời này, người ta đọc thấy một câu chuyện xúc cảm đầy nhân văn, tuy không hề nghe thấy một tiếng khóc. Một nhân viên người Việt còn trong giai đoạn tiếp xúc với mặt trời nhàn trên miền Bắc xa khu vực, nhận lời giúp một nhà hộ dồng người họ lánh ít người thăm nom. Con đồng người đi vào căn nhà hộ dồng người này quanh co và khúc khuỷu, chỉ có tiếng than van rên rỉ của rừng thông già âm u và còi còi. Khi anh thanh niên này đến nơi và bắt tay vào việc, anh nhận ra có một ông già còng người trên xe lăn mà quay lưng vào trong, với một thái độ im lặng buồn bã. Anh đã đến gần và nhận ra đó là một người Việt Nam đã bước vào tuổi lão niên. Nhận ra anh là người Việt, ông già đó mừng rỡ lắm. Có lẽ không có sự mừng rỡ nào hơn nữa, vì bao nhiêu năm, ông chỉ không có dịp nói chuyện với ai. Chỉ không rành tiếng Anh, mà chung quanh chỉ có tiếng cũng không có một người Việt nào lui tới. Sau khi hàn huyên và làm quen nhau, anh thanh niên hỏi thăm về đời sống của ông. Anh đã giới thiệu họ hàng trong một thời gian dài. Thế đó, anh mới biết tâm sự của ông là một người cha đã hy sinh trên chiến trường để cho một đứa con trai duy nhất.

Khi bà vợ đã khuất núi, ông chỉ với đứa con trai và bao nhiêu thói quen yêu, chỉ đã dành cho con hết cả. May mắn, ông đã đồng ý cho một công nhân phòng đàng hoàng trên xóm, có nhà đẹp, có xe tốt và có một một tiếng lại thêm thang, hồ nh phúc, không thiếu thứ gì. Hai cha con êm ấm sống chung với nhau cho đến khi con trai đòi đi chuyển đến thành phố lớn để theo đuổi việc học. Ông một tiếng danh tiếng hơn. Suy đi nghĩ lại mãi, ông quyết định chi tiền ý con, mà bán hết công nghiệp sự nghiệp của mình để đi theo con đến một nơi xa lạ. Ông nghĩ, vì không quen chỗ, chỉ có phải đi tìm tiêu tiền tài sản dành cho mình cho sự học của con mà không có chỗ làm việc cụ thể chi nữa, nhưng mong cho con học thành tài là vui sướng rồi. Điệu ông mong muốn đã đến. Sau nhiều năm học hành, con ra trường, có việc làm tốt. Nhưng chỉ một thời gian ngắn, con đi theo tiếng gọi của con tim, bắt đầu đi một mình, bắt đầu người cha hy sinh suốt đời cho con, bắt đầu bao kỷ niệm buồn vui giữa hai cha con, nhưng ngày tháng xưa cũ đó. Chỉ đau buồn tâm can. Nhất là tin tức của con dù đến đến biết thăm. Quá đau khổ, ông đã té ngã và bệnh tật. Người ta đưa ông vào nhà họ lánh này để chờ chết. Thế đó đến khi anh thanh niên tiếp xúc kia gặp ông, cũng đã mấy năm...

Mấy năm cô đơn, mấy năm không có dịp nói tiếng quê hương, mấy năm không thân nhân, thăm hỏi, mấy năm đi chờ trong tuyết trắng... Mấy năm hay mấy tháng?

Thời gian đồng trôi qua, một thời kỳ hy vọng đã tàn lụi, chỉ chỉ có một thêm khát duy nhất là một bát bún riêu nóng hổi. Chỉ nghĩ về điều này, anh thanh niên kia đã lui cui tìm mọi cách để mang đến cho một một bát bún riêu theo như ý mong muốn. Ông đã vui mừng chầm chầm cho một tí một tô vào tô bún, chầm chầm thổi nóng thổi hổi người với bát bún riêu, nhưng thổi thổi một phần đi người đang chờ đợi mà đồng ý người.

Ngày 10 Tháng Năm nghĩ về những ngày Cha còn sống

Tác Giả: Sài Gòn Echo số 10 m
Thứ Sáu, 19 Tháng 6 Năm 2009 22:41

Anh thanh niên không quen biết kia đã trở lại vài lần vì công việc mà phải đi xa, nhưng anh hứa sẽ đến thăm bố tôi khi nào tiện dịp. Rồi một ngày, anh nhận được tin báo của nhà họ: ông bố đã qua đời, đúng ra là đã may mắn chớm đời của cuộc sống đau khổ, buồn bã, cô đơn mà bố đã phải gánh chịu những năm qua. Thế ng con trai của bố, không biết lúc này ở đâu, nếu có vợ con, thì đứa bé cũng trên mười tuổi, và mẹ khi đến ngày 10 Tháng Năm, chắc thế ng con bố tôi hiểu bố tôi, vô tình, không nhận ra, lại nâng ly rượu để chúc mừng, chúc mừng đứa bé vui vẻ khi nghe đứa bé nào đó chúc mừng “Happy Father Day, Dad!”

Hình ảnh những người cha bố tôi không phải là thiêu thân đâu đây. Hãy đến nhà họ ở Garden Grove, gần Trung Tâm Thủ Đức này, số thứ mấy mà ông trên 70 tuổi, còn nhanh miệng lắm, nhưng ngồi trên xe lăn mà nếu thấy ai có lòng, thì thế nào cũng nói “Ông ơi! Ông đẩy xe tôi ra khỏi xe Công Thủ đi ông! Thế ng con tôi nó đang đợi ở đó!” Rồi ông cười nói “Nhanh lên! Nhanh lên! Kẻo nó không chờ nữa!” Và sau khi đẩy ra khỏi cửa, thì ông cười nói, nói chuyện. “Đây rồi! Bên xe Công Thủ đây rồi! Ông chờ tôi một tí nhé!” Người đẩy xe thế nào cũng nhìn ngò, nghe nói bố tôi trong lòng đang chực chờ xuống xe. Con của bố đâu rồi? Nhưng đứa trẻ ngày xưa mà ông bố ngó, xiêu, tím rờ, lau mặt, đẩy cho nó đánh răng, đẩy cho người bố, người của tiêu, dắt tay đi học... Nhưng đứa trẻ nhìn những quần áo mới mà bố chúng mới mua cho, ngày 10, ngày 10, ngày 10, con tung tăng trên đường phố Công Thủ, hay ra bên Ninh Kiều hóng gió, mua cho con một quần bong bóng, một cây kem... Nhưng đứa trẻ mà khi vấp ngã thì biên còn đứng nhìn, hay đã bắt đầu đi, nhưng sợ hãi lo lắng thì nhìn, chỉ biết bám vào tay bố như một chiếc thuyền duy nhất trong đời. Chúng nó bây giờ ở đâu? Bố chúng vẫn đợi chúng bên xe Công Thủ ngay tại thị trấn này đây...

Hãy vào trong nhà già này, thấy một người già ngồi trên xe lăn, không còn nói chuyện, chỉ còn ánh mắt và hai bàn tay xếp những chữ A, B, C thành câu: “Ông bà đến chơi, tôi vui lắm!”

Còn ông ngày xưa cũng đã một thanh niên bay nhảy tung tăng, đi học, đi chơi vui vẻ, rồi lại vui vẻ, hạnh phúc, nhìn những đứa con lớn lên vui tươi thoải mái mà một người cha trẻ nhy sinh. Giờ đây, những đứa con này ở đâu? Những người xa xôi nào? Có một lần những người cha đã từng nói chúng không?

Hãy đi thêm một buổi nữa, để gặp một chú già 80, nhưng chiểu nào cũng thế, những người đẩy xe lăn ra cửa, người đó nhìn ra ngoài đường cho đến khi một người đi sau những mái nhà trước mặt, bóng tối phải xuống âm u rồi mới chịu cho người đẩy xe vào phòng, rồi những người không bóng không hình chìm chìm người người, lãng đãng xa gần, những bóng hình thân yêu, người và tên tuổi, mẹ và đứa con tung tăng chực chờ, để m đá um nhà...

Ngày 10 Tháng Mười nghĩ về những người Cha cô đơn

Tác Giả: Sài Gòn Echo số u t m

Thứ Sáu, 19 Tháng 6 Năm 2009 22:41

Hãy đi khắp các nhà hưu dưỡng hay “nhà già” này để thấy đâu đâu cũng có những người cha cô đơn, những tâm hồn kiêu qu, mà nếu chỉ nhìn kỹ không đáng sợ bằng ngày tết họ không những thân vuốt mốt, không có tiếng khóc nức nở non, chỉ có âm thầm vài người áo trắng, lặng lẽ thu dọn cho kịp, cho nhanh, gói ghém phở liếm chỉ trong giây phút, rồi tiếng ra dần thiu...

Thì là hết những người cha, đã có mặt thì oanh liệt, hoặc thong gia, hoặc quân đội.

Có thể họ đã xông pha mũi tên hòn đạn, đã xông gào lên hai tiếng “xung phong!” rồi bằng mình về phía trước. Có thể họ đã là những thầy giáo, đứng trên bục giảng, hướng dẫn những người lại cho lập trình lên đường. Có thể họ là những người thợ máy, công nhân, ngày ngày đi làm để mưu sinh, chỉ mong về đến nhà trông thấy những đứa con Tý, cu Tèo đùa đùa giỡn giỡn, tung con lên cao và những những nụ cười hạnh phúc...

Giờ đây, chúng đang ở nơi nào? Trong những căn phòng khang kiện, có thể chúng cũng lập lập ý nghĩ những chuyện của cha chúng ngày xưa, cũng tung con lên, đùa đùa giỡn giỡn..

Hãy những người con còn có trái tim, hãy đi và hãy đến những người gọi là “nhà già”, nếu chỉ có cặp mắt là sáng còn mặt mũi tối đen...

Ngày 10 Tháng Mười đang đến.